

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 180. Necessè non est quòd contritio præcedat Confessionem; sed
sufficit quòd præcedat, vel committetur absolutionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ulla pœnitentiâ remittere queat; non tamen spectatâ iustitiâ suâ. Neque enim Deus est omnipotens, nisi omnipotentiâ iustâ, omnipotentiâ clementi, &c. Ideoque to. 1. de Deo, distinct. 10. n. 123. probavi, quod Deus iure supremi sui in creaturas dominii, creaturam innocentem æternò nequeat addicere igni. Neque enim Deo tribuere debemus supremum in creaturas dominium, ab æquitate, iustitiâ, clementiâ, aliisque divinis attributis separatum, sed supremum dominium, æquum, iustum, clemens, &c. Creaturam verò innocentem æternò igni addicere, est contra regulam suprêmæ æquitatis, iustitiâ, clementiâ, &c.

CAPUT CLXXX.

Necessè non est quòd contritio præcedat Confessionem; sed sufficit quòd præcedat, vel comitetur absolutionem.

2243 **S**icut communis sententiâ, tametsi contradictones habeat Ferdinandum de Castro-Palao, Comick, &c. Et probatur 1°. ex communi sensu fidelium, communi consensu Doctorum, communique praxi Confessariorum, qui solliciti esse non solent de eo quòd contritio præcedat, sed solum quòd præcedat, vel comitetur absolutionem. Peccatâ namque confessione, demùm excitant pœnitentes ad contritionem; quâ tunc elicitâ, Confessarioque significatâ, statim absolvent. Itaque praxim confirmat veteris Ecclesiæ praxis, secundum quam primò recipiebatur peccatorum confessio; deinde pœnitentes jubebantur variis pietatis exercitiis, pœnitentiæque operibus contritionem sibi procurare. Ac tandem sine nova confessione absolvebantur. Videri potest D. Nicole Instruct. 4. de pœnit. c. 23.

2249 2°. quia confessio dolorosa esse potest, tametsi contritio subsequatur ipsam, non præcedat. Cum hoc ipso dolorosa sit, quo fit intentione sacramentalis absolutionis debet suscipiendâ; atque adeò intentione doloris ante absolutionem, vel sub illa concipiendâ. Per ejusmodi namque intentionem, dolor confessionem concomitatur in voto, proxime exequendo.

Nec est ratio negandi confessionem sufficienter dolorosam esse, per hoc quòd fiat intentione concipiendi verum dolorem, vel mediâ Confessarii admonitione, seu instructione concipiendum; vel à Deo impetrandum per bona opera à Confessario injungenda, & ante absolutionem peragenda, sicut fiebat prioribus Ecclesiâ sæculis.

2250 Nec momentosa est ratio quæ objicitur à nonnullis in contrarium: quòd utique confessio, facta abique præcedente vel concomitante dolore, non magis sit reconciliativa, quàm absolutio sic data. Cum confessio non sit reconciliativa pro instanti quo ipsa est, sicut absolutio; sed pro instanti subsequenti absolutionis; ideoque sufficiat, quòd fiat intentione eliciendi dolorem (necessariam ad reconciliationem) præviè, vel concomitantè ad absolutionem.

CAPUT CLXXXI.

Momentosa de contritione quæstiones resolvuntur.

2251 **Q**ueritur 1°. an dolor possit diù præcedere confessionem, vel absolutionem? 2°. an novus dolor toties excitandus sit, quoties nova impenditur absolutio? 3°. an dolor de peccatis concipi debeat in ordine ad Sacramentum? 4°. an dolor semel conceptus, per lapsum subsequentem in peccatum, seu mortale, seu veniale, retractari censetur?

Ad primum respondeo affirmativè cum Soto,

Candido, Maratio, & Leandro à SS. Sacram. Quia iudicium sacramentale institutum est ad instar iudicii forensis, quòd censetur moraliter unum, licet sententiâ diù post causæ discussionem proferatur. Quemadmodum ergo in iudicio forensi præcedentiâ discussionis causæ, etiam ad plures dies, vel hebdomadas, non obstat moralitè unitati iudicii; sic in iudicio sacramentali præcedentiâ confessionis, vel doloris, etiam ad plures dies, vel hebdomadas, eidem unitati non obstat, dummodò actus ipsi pœnitentiæ moraliter permanere censentur. Censetur autem moraliter permanere, quamdù neque explicitè, neque implicitè retractantur. Neque enim alia requiritur unio, seu moralis, seu physica, inter materiam & formam iudicii sacramentalis, quàm inter materiam & formam iudicii forensis, uti constat ex veteris Ecclesiæ praxi, secundum quam inter confessionem & absolutionem intercedebat intervallum non modici temporis, quo pœnitens (secundum Canones) pœnitentiæ operibus exercebatur. Proinde non dubitandum (inquit Maratius de Sacram. disput. 2. sect. 7.) *quoniam valida foret absolutio Sacerdotis, quæ multis hebdomadibus, imò mensibus, daretur post auditam pœnitentiæ confessionem. Quæ quamvis tamdiù differri non soleat, non desunt tamen casus, in quibus ad aliquos dies, imò hebdomadas, differret aliquando, & differri etiam expedis; dummodò pœnitens adhuc censetur se subijcere clavibus, in ordine ad absolutionem, nec novo peccato, seu aliter, peccatorum suorum dolorem vel confessionem retractare.*

Hinc validum fructuosumque est Pœnitentiæ Sacramentum, si quis præcedenti vesperâ, conscientia discussâ, excitatoque de peccatis dolore, cum proposito confitendi, sequenti die sine novo dolore confessus absolvat. Ita Bassæus, aliique passim.

Ad secundum respondeo negativè cum Rosella, Petro Ledesma, Joanne de la Cruz, & aliis, quos Diana refert p. 11. tr. 5. resol. 21. Ratio est, quia idem dolor subservire potest duplici absolutioni: eum ad novam absolutionem sufficiat nova confessio, prout constat ex communi praxi fidelium, sacramentaliumque iudicium, qui sine novo dolore, tametsi non sine nova confessione, iteratò absolvent oblitos alicujus peccati mortalis, illud paulò post acceptam absolutionem sine novo dolore confitentis. Neque fideles novum tunc dolorem elicere solent. Enimverò ut quid novus dolor requiretetur, si prior moraliter adhuc perseveret, ad peccatumque de novo confessum virtualiter saltem se extendat? Si dolor primò elicitus adhuc actu perseveraret, nulli dubium, quin novæ sufficeret absolutioni (perquam enim absurdum est asserere, quòd illius requiratur interruptio, quasi continuatio absque interruptione oblit fructuosæ absolutioni peccati in confessione oblit) pariter ergo sufficiat, si adhuc perseveret virtute.

Nec quia ad novam absolutionem nova requiritur confessio, nova pariter requiritur contritio. Disparitas est enim, quòd ad novam sententiam, etiam forensis, nova requiratur causæ propositio, novaque rei subiectio. Quæ fit per novam confessionem, non per novam contritionem. Et sicut ad novam sententiam sic in iudicio forensi nova requiritur causæ propositio, ut nova non requiratur probatio, magis quàm nova causa; sic in iudicio sacramentali sic nova requiritur confessio, ut nova non magis requiratur contritio (perquam pœnitens probet novâ se absolutione dignum) quàm nova requiratur causa, seu novum aut distinctum peccatum. Ad novam proinde absolutionem, si ut nova sic requiratur confessio, ut novum seu distinctum non requiratur peccatum, sed sufficiat nova confessio, si ve peccatorum alia